wolks nende wasto hakkada; ja leidis et nende leer wägga tuagew olli, ühhe järsko mäe peäl, ja et üks mädda so ja suur jöggi ees olli ja nelli wiekümmend sured tükkid wallide peäl, mis nemmad ollid leeri ümber teinud. Kui ta keik olli läbi katsnud, ja tähhele pannud et agga ärramalt polelt olli liggi tulla, siis ta läks jälle taggasi. Temma olli omma ral wast tahha jätnud ja olli agga üksi läinud pari meestega sedda leri waatma. Taggasi minnes sai tedda nähtud, ja nemmad arwasid kohhe et se üks üllem peälik piddi ollema, sepärrast eiasid monned kerged rüütlid ja üks arabia mees tedda tagga, ja olekski tehha kapea kätte sanud kui ta ep olleks wägga kermes olnud ja omma weike püssiga nende peäle lasknud, sennika kui ta rahwas appi joudis. Meie mäggi tulli siis nende leri liggidale, ja lasksid suure tükkide seest hästi nende peäle ja kranatid wissati leri sisse ja keik olli jo nenda seätud et meie sõa wäggi piddi leri wasto hakkama. Said nemmad sedda tunda, siis nemmad wõtsid kermeste ommad telgid mahha ja läksid ruttuste ärra. Meie Husarid ja kerged rüütlid piddid neid tagga aiama, ja need juhtusid siis ühhe hulga peäle kes palio surem olli kui nemmad. Kui need maenlased sedda näggid, et neid tagga aiajaid nii pisut ollid, jaid nemmad seisma ja pörasid kermeste ümber. Agga se Oberstleutenant Wabrinski, kellest teie enne jo ollete kuulnud, laskis ussinaste ühhe weikesse walli üllesehhitada ja panni ommad tükkid selle peäle ja nende sest laskis ta ni wallupaste selle hulga sisse et nemmad warsti jälle jooksma läksid. Sest olli kül tunda et se hirm Jummalast nende peäle tulli, kes neile argdust andis

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1772, lk. 17